

Η σοβαροφάνεια και η πολυτέλεια δεν είναι πια της μόδας

«ΣώβρακLess» από το Point To Contemporary Theater και το WhereHaus 612. Βασισμένο στην ταινία του Πίτερ Κατανέα «Fool Monty». Διαισθητική: Ευαγγελία Ονουφρίου, Νικόλας Δημητρίου. Σκηνοθετική προσέγγιση: Μιχάλης Ασιήκκας, Ευαγγελία Ονουφρίου. Σκηνικά: Ena Paetsch Wiig. Κοστούμια: Ευαγγελία Ονουφρίου. Χορογραφίες: Έρικα Χαραλάμπους. Παίζουν: Ευριπίδης Δίκαιος, Νίκος Κορομιάς, Νικόλας Δημητρίου, Γιώργος Ιωσήφ, Νικόλας Αρκαδίου, Αστέρω Κυπριανού, Ελέανα Χαραλάμπους, Ευαγγελία Ονουφρίου.

Νόνα Μολέσκη

nona.moleski
@phileleftheros.com

Αποκωδικοποιήστε τον τίτλο και θα μάθετε αρκετά για την παράσταση. Το πρώτο συνθετικό, από τα κυπριακά «σώβρακα» προερχόμενο, αναιρείται από το δεύτερο «Less», δηλαδή, κάποιοι (Κύπριοι) βγάζουν ή τους βγάζουν τα βρακιά, αλλά προηγουμένως το έχουν ήδη κάνει κάποιοι Άγγλοι, αλλιώς γιατί το «less»; Αν έλειπε η αγγλική «ρίζα» του έργου, ο τίτλος θα ήταν «Δίχα σώβρακα». Συνεπώς οι δημιουργοί της παραγωγής δεν κρύβουν τις καταβολές τους, αλλά αντιθέτως υπογραμμίζουν τη σχέση τους με το αγγλικό πρωτότυπο, κι εμείς μαντεύουμε με ποιο, επειδή πού έβγαζαν τα βρακιά τους οι Άγγλοι; Μα στην ταινία του Πίτερ Κατανέα «Fool Monty», αξέχαστη, επειδή ήταν καλή και απ' αυτήν γεννήθηκαν πολλοί απόγονοι, όπως ερασιτεχνικά βιντεάκια και νούμερα σχολικών επιθεωρήσεων. Αν πάρουμε, λοιπόν, μόνο αυτή τη μίνιμαλ σύνοψη της παράστασης (κυπροποιημένη εκδοχή της ταινίας, όπου το «εγχώριο προϊόν» μιλώντας κυπριακά κάνει το γνωστό σόου) για μερικούς θα λειτουργήσει σαν διαφημιστικός μαγνήτης, άλλους θα απωθήσει. Στους τελευταίους απευθύνομαι: δεν είναι αυτό που νομίζετε. Είναι μια πολύ ζωντανή, πολύ επίκαιρη, πολύ δημιουργική δουλειά.

Είναι αστείο και συγκινητικό, το πόσο αυτό που συμβαίνει με τα πρόσωπα του έργου, συμβαίνει και με τους συντελεστές της παραγωγής. Όπως οι ήρωές τους, οι ομάδα των δημιουργών δεν ζητά δουλειά και αναγνώριση απ' εκεί που αυτά δίνονται δύσκολα, αλλά δημιουργεί τη δική της πραγματικότητα, προτιμώντας αντί την ταπεινωτική ανεργία και τη μίζερη απραξία την περήφανη ιδιαιτερότητα. Και

καλά κάνει.

Ένας ζωγραφικός πίνακας σε λάθος κορνίζα μπορεί να χάσει τη γοητεία του, τόσο σε περίπτωση που μια φτηνή κορνίζα υποβιβάζει ένα αριστούργημα, όσο και σε περίπτωση που μια κορνίζα πολυτελείας πλαισιώνει κάτι απλό και σεμνό. Το ίδιο ισχύει και για τους θεατρικούς χώρους και τις φιλοξενούμενες σ' αυτούς παραγωγές. Το WhereHaus 612 όχι απλώς φιλοξενεί, αλλά γεννά τη συγκεκριμένη παράσταση, η οποία αλλού δεν θα ευδοκιμούσε. Η κυκλική οργάνωση της δράσης με πολλούς εναλλασσόμενους χώρους επιτρέπει στην παραγωγή να ακολουθήσει την κινηματογραφική δομή και τους ρυθμούς του προτύπου της. Η ευρηματική προχειρότητα των σκηνικών της Ena Paetsch Wiig ταιριάζει στο ύφος του happening που υιοθετείται από τους σκηνοθέτες Μιχάλη Ασιήκκα και Ευαγγελία Ονουφρίου. Η εγγύτητα του δρώμενου με τους θε-

ατές δίνει έμφαση στην αμεσότητα (προσωπικά βρέθηκα πρώτο τραπέζι πίστα στην κορυφαία στιγμή της παράστασης, καταλάβατε σε ποια...) Η πληθώρα των «υποστηρικτικών ηθοποιών» σβήνει τα όρια μεταξύ του επαγγελματικού και του ερασιτεχνικού επιπέδου στην παράσταση, και η ανάμειξη αυτής της υποστηρικτικής ομάδας με το κοινό σβήνει τα αμέσως επόμενα όρια μεταξύ των υποκριτών και των παρατηρητών. Αυτά τα κατατάσσω στα υπέρ της παραγωγής, τέτοιου είδους μίξη ταιριάζει σε μια φιλική στο περιβάλλον παράσταση. Και εννοώ το ευρύτερο περιβάλλον της συγχυσμένης, αλλά ευτυχώς και αυτοσαρκαζόμενης σημερινής κυπριακής κοινωνίας. Η ίδια η παραγωγή αυτοσαρκάζεται και δεν ντρέπεται

για την ευτέλειά της.

Η μεταγλώττιση έργων στην κυπριακή διάλεκτο είναι επικίνδυνο εγχείρημα, που, κατά την άποψή μου, έχει αρκετές φορές αποτύχει. Όμως η μεταφορά της αθηναϊκής εκδοχής του «Fool Monty» στην Κύπρο δεν θα είχε κανένα νόημα. Οι πέντε τύποι της παράστασης δεν είναι μεταφτευμένοι από αλλού, είναι, παρ' όλη την πλάκα και την υπερβολή, αναγνωρίσιμα συμπαθή εγχώρια βλαστάρια. Ο Ευριπίδης Δίκαιος, όπως και ο ήρωάς του, λειτουργεί ως βασική κινητήρια δύναμη της παραγωγής.

Έχετε αντιληφθεί, αγαπητοί συνθεατές, πόσες ανεξάρτητες θεατρικές παραγωγές έχουμε δει κατά τη διάρκεια της φετινής σεζόν; Το θεατρικό τοπίο στην Κύπρο έχει αλλάξει ριζικά. Πάντως η σοβαροφάνεια και η πολυτέλεια δεν είναι πια της μόδας.